

JESSICA TOWNSENDOVÁ

NIKDYUŠ

ZKOUŠKY,
JEŽ PODSTOUPILA
MORRIGAN
CROWOVÁ

albatros

Nikdyuš

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.albatros.cz

www.albatrosmedia.cz

albatros

Jessica Townsendová

Nikdyuš

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

NIKDYUŠ

ZKOUŠKY,
JEŽ PODSTOUPILA
MORRIGAN
CROWOVÁ

JESSICA TOWNSENDOVÁ

NIKDYUŠ

ZKOUŠKY,
JEŽ PODSTOUPILA
MORRIGAN
CROWOVÁ

Přeložil Vladimír Medek

albatros

© Albatros, 2018

Copyright © 2017 by Ship & Bird Pty Limited

Jessica Townsend has asserted her right to be identified as the author of this work.

Cover and interior art copyright © 2017 by Jim Madsen

Cover design by Sasha Illingworth and Angela Taldone

Cover copyright © 2017 by Hachette Book Group, Inc.

Translation © Vladimír Medek, 2018

ISBN e-knihy 978-80-00-05109-3 (1. zveřejnění, 2018)

ISBN tištěné verze 978-80-00-05058-4 (1. vydání, 2018)

Pro Sally, prvního hosta hotelu Deucalion.

*A pro Teenu, která mě přesvědčila,
že dokážu cokoliv, dokonce i tohle.*

PROLOG

Jaro prvního roku

Novináři dorazili ještě dřív než rakev. Scházeli se už během noci, a za svítání jich byl houf. V devět hodin už to byl zástup.

Bylo už skoro poledne, když Corvus Crow přešel dlouhou cestu od hlavních dveří rodového sídla k vysokému železnému plotu, který reportéry udržoval v patričné vzdálenosti.

„Pane kancléři, ovlivní to vaše plány ucházet se o znovuzvolení?“

„Pane kancléři, kdy bude pohřeb?“

„Vyjádřil vám už prezident soustrast?“

„Do jaké míry se vám dnes ráno ulevilo, pane kancléři?“

„Prosím o ticho,“ přerušil je Corvus a zvedl ruku v kožené rukavici, aby je umlčel. „Dovolte, abych vám přečetl prohlášení jménem své rodiny.“

Z kapsy elegantního černého obleku vytáhl list papíru.

„Chceme vám, občanům naší velké republiky, poděkovat za vaši podporu v posledních jedenácti letech,“ řekl jasným, pánovitým hlasem, vybroušeným za roky, kdy zjednával pořádek v kancléřství. „Pro naši rodinu to bylo úmorné období, a žalost bezpochyby ještě nějaký čas přetrvá.“

Odmlčel se, aby si odkašlal, a na okamžik vzhlédl na mlčící posluchače. Proti němu se leskla záplava čoček fotoaparátů a zvědavých očí. Ustavičná smršť blesků a cvakání spouští.

„Ztráta dítěte se snáší těžce,“ vrátil se ke svým poznámkám. „To se týká nejen naší rodiny, ale i obyvatel Jackalfaxu, kteří – jak víme – sdílejí náš smutek.“ Přinejmenším padesát párů obočí se prudce zvedlo, a do chvilkového ticha se ozvalo několik rozpačitých zakašláních. „Ale dnes ráno, ve chvíli, kdy vítáme Devátý věk Zimořské republiky, víme, že to nejhorší už máme za sebou.“

Shůry se ozvalo náhlé, hlasité zakrákání, jako kdyby havrani zdravili svého jmenovce. Novináři krčili rameny a šukbalo jim v obličejích, nikdo však nevzhlédl vzhůru. Ptáci kolem kroužili celé dopoledne.

„Osmý věk mi vzal mou milovanou první ženu, a teď mě připravil i o jedinou dceru.“

Další pronikavé zakrákání. Jeden z reportérů upustil mikrofon, který strkal kancléři k ústům, a hlučně šmátral po zemi, aby ho zvedl. Začervenal se a vykoktal jakousi omluvu, které si Corvus nevšímal.

„Nícméně,“ pokračoval, „vzal s sebou i nebezpečí, pochybnosti a zoufání, které sužovaly její krátký život. Má... drahá Morrigan,“ odmlčel se a zkřivil tvář, „konečně našla klid, a to musí platit pro nás všechny. Město Jackalfax – a po pravdě celý stát Velká Vlčina – je opět v bezpečí. Nemáme se čeho bát.“

Zástupem zašumělo nejisté mumlání a sršení blesků na fotoaparátech jako by polevilo. Kancléř se na ně podíval a zamrkal. Papír s poznámkami mu zašelestil v lehkém větru, nebo se mu možná zatřásla ruka.

„Děkuji vám. Od otázek dnes upustíme.“

KAPITOLA PRVNÍ

PROKLETÁ DCERA

Zima Jedenáctého roku

(O tři dny dřív)

Kocour z kuchyně byl mrtvý, a mohla za to samozřejmě Morrigan.

Nevěděla, jak k tomu došlo ani kdy. Pomyslela si, že možná v noci sežral něco jedovatého. Neměl žádné rány, které by nasvědčovaly tomu, že ho napadla liška nebo pes. Až na špetku zaschlé krve v koutku tlamičky vypadal, jako když spí, ale byl studený a ztuhlý.

Když v chabém světle onoho zimního rána objevila jeho tělo, dřepala si do bláta vedle něj a sraštila čelo. Pohladila ho po černé srsti od hlavy až po špičku huňatého ocasu.

„To je mi líto, kocoure,“ zamumlala.

Zauvažovala, kde ho nejlíp pohřbít, a jestli by mohla poprosit babičku o kus pěkného plátna, do kterého by ho zavínila. Spíš radši ne, rozhodla se. Vezme na to jednu ze svých nočních košil.

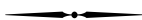
Kuchařka otevřela zadní dveře, aby hodila psům zbytky od včerejška, a když uviděla Morrigan, samým překvapením div neupustila kbelík. Podívala se na mrtvého kocoura a sevřela ústa.

„Raděj běda jemu nežli mně, díky ti, Bože, upřímně,“ zabručela, zaklepala na dřevěný rám dveří a políbila přívěsek, který měla pověšený kolem krku. Úkosem pohlédla na Morrigan. „Já jsem toho kocoura měla ráda.“

„Já taky,“ řekla Morrigan.

„No jistě, to vidím.“ Její hlas měl trpký tón a Morrigan si všimla, že obezřetně couvá, centimetr za centimetrem. „Jdi teď dovnitř. Čekají na tebe v pánově pracovně.“

Morrigan spěšně zamířila do domu, okamžik se však ještě zdržela u dveří z kuchyně do haly. Viděla kuchařku, jak bere kus křídý a píše na tabuli „KUCHIŇSKEJ KOCOUR – MRTVEJ“, na konec dlouhého seznamu, kde poslední položky byly „SKAŽENÁ RYBA“, „INFART STARÝHO TOMA“, „ZÁPILAVY V SEVERNÍM BLAHU“ a „FLEKY VOD VOMÁČKY NA NEJLEPŠÍM UBRUSU“.

„Mohu vám doporučit několik výtečných dětských psychologů na území Velkého Jackalfaxu.“

Nová referentka sociální péče se ani nedotkla svého čaje a sušenek. Toho rána dvě a půl hodiny jela vlakem z hlavního města a z nádraží do rodového sídla Crowových šla v protivném mrholení pěšky. Mokrý vlasy měla přilepené k hlavě a kabát úplně promáčený. Morrigan se snažila vymyslet nějaký lepší lék na její zubožený stav než čaj a sušenky, žena však nejevila zájem.

„Ten čaj jsem nevařila já,“ řekla. „Jestli vám to dělá starosti.“

Žena si jí nevšímala. „Doktor Fielding je pověstný svou prací s prokletými dětmi. Určitě jste o něm už slyšel. Velice uznávaný je i doktor Llewellyn, pokud vám víc vyhovuje laskavější, mateřštější přístup.“

Morriganin otec si rozladěně odkašlal. „To nebude zapotřebí.“

V posledních letech Corvuse postihl lehký tik na levém oku, který se ovšem projevoval jen při oněch povinných měsíčních schůzkách. Pro Morrigan to bylo znamení, že se mu přičí stejnou měrou jako jí. Až na vlasy, černé jako uhlí, a na jejich křivé nosy to bylo jediné, co měli otec a dcera společného.

„Morrigan nepotřebuje žádné rady,“ pokračoval. „Je to dost soudné dítě a je plně obeznámena se svou situací.“

Referentka se odvážila letmo pohlédnout na Morrigan, která seděla na pohovce vedle ní a snažila se nevrtnět. Tyhle

návštěvy se vždycky nemožně vlekly. „Pane kancléři, aniž bych chtěla být netaktní... čas se krátí. Všichni odborníci se shodují, že vstupujeme do posledního roku tohoto věku. Posledního roku před Nejposlednějším dnem.“ Morrigan se odvrátila a podívala se z okna ve snaze najít něco, co by ji přivedlo na jiné myšlenky, jako vždycky, když to slovo na Nej- někdo pronesl. „Jistě si uvědomujete, jak důležité je to přechodové období pro...“

„Máte ten seznam?“ zeptal se Corvus s náznakem netrpělivosti a důrazně se podíval na hodiny na stěně pracovny.

„Ov-ovšem.“ Vytáhla ze svých desek list papíru, ruka se jí jen lehce třásla. Vede si docela dobře, pomyslela si Morrigan, na to, že je to teprve její druhá návštěva. Ta předchozí málem neproněsla hlasité slovo, jen šeptala, a kdyby se měla posadit na týž kus nábytku jako Morrigan, brala by to jako pozvánku do neštěstí. „Mám ho přečíst nahlas? Tenhle měsíc je docela krátký – to je vám ke cti, slečno Crowová,“ řekla odměřeně.

Morrigan nevěděla, co říci. Nemohla přece přijmout pochvalu za něco, co nebyla schopná ovlivnit.

„Začneme případy, u nichž bude nutné odškodnění: Městská rada v Jackalfaxu požaduje sedm set kredů za poškození zaskleného balkonu během krupobití.“

„Myslel jsem, že jsme se dohodli, že důsledky extrémního počasí už nelze jednoznačně přičítat mé dceři,“ namítl

Corvus. „Poté co se ukázalo, že ten lesní požár v Ulfu založil žhář. Vzpomínáte si?“

„Ano, pane kancléři. Máme ovšem svědka, který uvádí, že v tomto případě nese vinu Morrigan.“

„Koho?“ zeptal se Corvus.

„Jistý muž, jenž pracuje na poště, zaslechl, jak slečna Crowová říká své babičce, jak je dnes v Jackalfaxu krásně.“ Referentka nahlédla do svých poznámek. „Čtyři hodiny nato přišlo to krupobití.“

Corvus ztěžka vzdychl, zvrátil se na židli dozadu a stihl Morrigan popuzeným pohledem. „V pořádku. Pokračujte.“

Morrigan se zamračila. Nikdy v životě neřekla „jak je dnes v Jackalfaxu krásně“. Zato se pamatovala, že se toho dne na poště otočila k babičce a poznamenala: „To je ale vedro, vidíte?“, což bylo sotva totéž.

„Místní občan Thomas Bratchett, zemřel na infarkt. Byl to –“

„Náš zahradník, já vím,“ přerušil ji Corvus. „To byla opravdu škoda; div že nám nezvadly hortenzie. Morrigan, co jsi tomu starochovi udělala?“

„Nic.“

Corvus se zatvářil pochybovačně. „Nic? Vůbec nic?“

Na okamžik se zamyslela. „Řekla jsem mu, že květinové záhony vypadají pěkně.“

„Kdy?“

„Asi tak před rokem.“

Corvus a sociální pracovnice si vyměnili pohledy. Referentka tiše vzdychla. „Jeho rodina je v tom ohledu krajně velkomyslná. Žádají pouze, abyste uhradil výdaje na jeho pohřeb, zaplatil jeho vnoučatům studium na univerzitě a přispěl jeho oblíbenému dobročinnému spolku.“

„Kolik těch vnoučat má?“

„Pět.“

„Řekněte jim, že ho zaplatím dvěma. Co máte dál?“

„Ředitel Jackalfaxské – ÁÁ!“ Referentka nadskočila, když se Morrigan natáhla pro sušenku, zřejmě se však uklidnila při zjištění, že se dívka nepokouší o žádný fyzický kontakt. „Hm... Ano. Ředitel Jackalfaxské přípravné školy nám konečně poslal účet za škody způsobené požárem. Měly by to pokrýt dva tisíce kredů.“

„V novinách psali, že kuchařka nechala přes noc zapnutý sporák,“ řekla Morrigan.

„To je pravda,“ přitakala sociální pracovnice, s očima upřenýma na papír před sebou. „A psali také, že den předtím procházela kolem vašeho sídla a zahlédla tě před domem.“

„A co má být?“

„Tvrdila, že jsi s ní navázala oční kontakt.“

„To rozhodně ne.“ Morrigan cítila, že v ní vzkypěla krev. Za ten požár nemohla. Nikdy a s nikým nenavazovala oči-

ma kontakt; znala pravidla. Ta kuchařka lhala, aby vina nezůstala na ní.

„Všechno je to v policejní zprávě.“

„Je to lhářka.“ Morrigan se otočila k otci, ale ten se jejímu pohledu vyhnul. Opravdu věří, že to má na svědomí? Ta kuchařka připustila, že nechala sporák zapnutý! Z takové nespravedlnosti se Morrigan sevřel žaludek. „Ta ženská lže, já jsem nikdy –“

„Tak to by stačilo,“ okřikl ji Corvus. Morrigan se sesula na židli, s pažemi těsně složenými přes prsa. Její otec si znovu odkašlal a kývl na ženu. „Můžete mi poslat účet. Prosím vás, už to dočtete, mám celý den porady.“

„Po – po finanční stránce je to všechno,“ řekla referentka a roztřeseným prstem udělala na papíře čáru. „Zbývají už jen tři omluvné dopisy, které by slečna Crowová měla tenhle měsíc napsat. Jeden místní občance, paní Calpurnii Maloufové, kvůli její zlomené kyčli –“

„Na bruslení je už nemožně stará,“ zamumlala Morrigan.

„– jeden Jackalfaxské společnosti pro výrobu džemů za zkaženou várku marmelády a jeden chlapci jménem Pip Gilchrest, který minulý týden neuspěl na mistrovství státu Velká Vlčina v pravopisu.“

Morrigan vyvalila oči, až byly dvakrát tak velké. „Jenom jsem mu popřála mnoho štěstí!“

„Přesně tak,“ řekla sociální pracovnice a podala seznam

Corvusovi. „Právě to jste dělat neměla. Pane kancléři, slyšela jsem, že sháníte nového domácího učitele?“

Corvus vzdychl. „Moji asistenti už jednali s každou agenturou v Jackalfaxu a s několika až v hlavním městě. Až to vypadá, že se náš velký stát potýká s vážným nedostatkem soukromých učitelů.“ Pochybovačně zvedl jedno obočí.

„Co se stalo se slečnou...“ Referentka nahlédla do svých poznámek. „Linfordovou, že ano? Když jsme spolu hovořili naposled, říkal jste, že se docela osvědčuje.“

„Taková slabotina,“ řekl Corvus pohrdlivě. „Vydržela u nás sotva týden. Jednoho odpoledne prostě odešla a už se nevrátila, nikdo neví proč.“

To nebyla pravda. Morigan věděla proč.

Slečně Linfordové strach z její prokleté žáčky bránil být s ní v téže místnosti. Morigan připadalo podivné a nedůstojné, aby na ni někdo křičel časování grommských sloves přes dveře. Vadilo jí to čím dál víc, až nakonec prostrčila klíčovou dírkou zlomené pero, přiložila k němu ústa a postříkala slečně Linfordové celou tvář černým inkoustem. Byla ochotná připustit, že to od ní nebylo zrovna nejférovější.

„V Úřadu pro evidenci máme krátký seznam učitelů, kteří jsou ochotní pracovat s prokletými dětmi. Moc krátký seznam,“ pokrčila referentka rameny, „ale možná by se našel někdo –“

Corvus zvedl ruku, aby ji zarazil. „Myslím, že to není potřeba.“

„Jak prosím?“

„Jak jste sama říkala, do Nejposlednějšího dne není nijak dlouho.“

„Ano, ale... pořád je to až za rok –“

„I přesto. V tuto chvíli je to plýtvání časem a penězi, nemyslíte?“

Morrigan vzhlédla; otcova slova jí nepříjemně otrásla. Dokonce i sociální pracovnice se zatvářila překvapeně. „Při vší úctě, pane kancléři, Úřad pro evidenci prokletých dětí to ale za plýtvání nepovažuje. Domníváme se, že vzdělání je v každém případě důležitou součástí dětství.“

Corvus přimhouřil oči. „Jenže platit za vzdělání se zdá být celkem bezúčelné, když to konkrétní dětství má být za nedlouho ukončeno. Já osobně myslím, že jsme se především vůbec neměli namáhat. Udělal bych líp, kdybych posílal do školy své lovecké psy; pravděpodobně budou naživu déle a jsou mi mnohem užitečnější.“

Morrigan vyrazila krátké, úsečné *uch*, jako kdyby jí otec právě hodil na žaludek obrovskou cihlu.

Už to bylo venku. Pravda, kterou v sobě potlačovala, něco, co mohla nebrat na vědomí, ale ne zapomenout. Pravda, kterou ona i každé jiné prokleté dítě cítily až v morku kostí, měly ji vytetovanou na srdcích: Večer Nejposlednějšího dne umřu.

„Jsem si jistý, že moji přátelé v Zimořské straně by se mnou souhlasili,“ pokračoval Corvus a nasupeně hleděl na

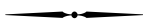
referentku; Morriganina stísnného výrazu si nevšímal. „Obzvlášť ti, kteří mají na starost financování toho vašeho nanicovatého oddělení.“

Následovalo dlouhé ticho. Sociální pracovnice úkosem pohlédla na Morrigan a začala si sbírat věci. Morrigan rozpoznala záblesk soucitu, který se jí mihl v obličejí, a nenáviděla ji za to.

„Dobrá. Budu informovat ÚEPD o vašem rozhodnutí. Na shledanou, pane kancléři a slečno Crowová.“ Referentka kvapně vyšla z pracovny; ani se přitom neohlédla. Corvus stiskl bzučák na psacím stole a zavolal své asistenty.

Morrigan vstala ze židle. Měla chuť se na otce rozkřičet, místo toho však pronesla třaslavé a bojácné: „Měla bych...?“

„Dělej si, co chceš,“ utrl se na ni Corvus a přehraboval se v papírech na svém psacím stole. „Hlavně mě neruš.“

Vážená paní Maloufová,

mrzí mě, že neumíte pořádně bruslit.

mrzí mě, že jste myslela, kdovíjak dobrý to není nápad, jít si zabruslit, i když je vám asi milion let a máte křehké kosti, které mohou prasknout, když trochu zafouká.

*mrzí mě, že jste si zlomila kyčel. To jsem nechtěla.
Doufám, že se rychle zotavujete. Přijměte prosím mou
omluvu a uzdravte se brzy.*

S upřímným pozdravem

Morrigan Crowová

Morrigan, roztažená na podlaze druhého obývacího pokoje, úhledně přepsala několik posledních vět na čistý list papíru a zastrčila ho do obálky, ale nezalepila ji. Dílem proto, že Corvus si ten dopis bude chtít překontrolovat, než ho odešlou, dílem pro případ, že by její sliny byly schopné zapříčinit něčí náhlou smrt nebo bankrot.

Při klapání spěšných kroků na chodbě Morrigan ztuhla. Podívala se na hodiny na stěně. Poledne. Mohla to být babička, která se vracela z ranního čaje s přítelkyněmi. Nebo její nevlastní matka Ivy, hledající někoho, komu by přičetla vinu za škrábanec na stříbrném nádobí nebo potrhaný závěs. Druhý obývací pokoj byl obvykle dobrá skrýš; byla to nejzasmušilejší místnost v domě, kam téměř nezavítalo slunce. S výjimkou Morrigan se tam nikomu nelíbilo.

Kroky utichly a Morrigan vydechla vzduch, který zadržovala. Natáhla se k rádiu a přejížděla malým mosazným

knoflíkem po ječících vlnách plných atmosférických výbojů, až našla stanici, která vysílala zprávy.

„V severozápadním koutě Velké Vlčiny tento týden pokračuje každoroční odstřel přemnožených draků a Útvar pro vyhubení nebezpečných divokých tvorů určil k likvidaci více než čtyřicet zákeřných ještěrů. ÚVNĐT dostává stále více zpráv o setkání s draky v okolí letoviska a lázní Deepdown Falls, oblíbeného místa dovolených našich...“ Morrigan nechala hlasatelův rádoby noblesní nosový hlas drmolit v pozadí a pustila se do dalšího dopisu.

Milý Pipe,

~~mrzí mě, že sis myslíš, že se SIRUP píše s tvrdým Y.~~

~~mrzí mě, že jsi trouba.~~

mrzí mě, že jsi neuspěl na nedávném mistrovství v pravopisu, protože jsi trouba. Přijmi prosím mou nejhlubší omluvu za jakoukoli úhonu, kterou jsem ti mohla způsobit. Vícekrát ti už nepopřeji mnoho štěstí, ty nevděčný malý

Se srdečným pozdravem

Morrigan Crowová

Ve zprávách teď lidé mluvili o domovech, o něž přišli při záplavách v Blahu, a naříkali nad domácími mazlíčky a svými milovanými, které jim před očima odnesla voda, když se ulice změnily v řeky. Morrigan pocítila bodnutí smutku a zadoufala, že Corvus má pravdu, když tvrdí, že za počasí nemůže.

Vážená Jackalfaxská společnost pro výrobu džemů,

~~*omlouvám se, ale nemyslíte, že v životě jsou i horší věci než mizerná marmeláda?*~~

„Další zprávy: může být Nejposlednější den blíž, než si myslíme?“ zeptal se hlasatel. Morrigan ztuhla. Zas už to slovo s Nej. „Zatímco většina odborníků se shoduje na tom, že nám zbývá ještě rok, než nynější věk skončí, malá okrajová skupina chronologů se domnívá, že bychom mohli oslavovat večer Nejposlednějšího dne věku o hodně dřív. Přišli tomu na kloub, nebo jim haraší?“ Morrigan lehce zamrazilo v zátylku, ale nevšímalá si toho. Haraší jim, pomyslela si vzdorovitě.

„Nejdřív ovšem něco jiného: Jelikož se nepřestávají šířit pověsti o hrozícím nedostatku diviny, v hlavním městě narůstá neklid,“ pokračoval hlasatel s nosovým hlasem. „Mluvčí Squallova koncernu se k tomu dnes ráno veřejně vyjádřil na tiskové konferenci.“

Chvilku bylo slyšet brumlání novinářů, pak se však ozval tichý mužský hlas. „Ve Squallově koncernu nedošlo k žádné krizi. Musím ve vši vážnosti zdůraznit, že pověsti o nedostatku energie v naší republice jsou zcela nepravdivé.“

„Mluvte víc nahlas!“ křikl někdo vzadu.

Muž mírně zvýšil hlas. „Republika je stejně plná diviny jako kdy předtím, a my dál sklízíme výnosy tohoto hojného přírodního zdroje.“

„Pane Jonesi,“ křikl jeden reportér. „Co nám řeknete ke zprávám o hromadných výpadcích energie a selhání divinové techniky ve státech Jihozáře a Dálněvýchodní Šang? Je o těchto problémech informován Ezra Squall? Vynoří se ze svého samotářského zákoutí a vyjádří se k tomu problému veřejně?“

Pan Jones si odkašlal. „Znovu opakuji, že jsou to jen přihloupělé pověsti a poplašné zprávy. Naše nejmodernější monitorovací systémy nehlásí žádný nedostatek diviny, ani selhání divinových zařízení. Národní železniční síť funguje bezvadně, stejně jako energetická distribuční síť a zdravotní divoslužba. Co se týče pana Squalla, plně si uvědomuje, že jeho koncern jakožto jediný celostátní dodavatel diviny a jejích vedlejších produktů nese velkou odpovědnost. Jsme stejně odhodlaní jako vždycky –“

„Pane Jonesi, objevily se dohady, zda by výpadky diviny nemohly nějak souviset s prokletými dětmi. Můžete nám k tomu něco říci?“

Morrigan upustila pero.

„Není mi to jasné... Není mi jasné, co máte na mysli,“ vykřikl pan Jones, kterého to zřejmě vyvedlo z míry.

Reportér pokračoval. „Jihozáře a Dálněvýchodní Šang totiž evidují ve svých státních přehledech tři prokleté děti – na rozdíl od státu Blaho, který v tu chvíli žádné prokleté děti nemá, a výpadky diviny se ho nijak nedotkly. Velká Vlčina má v evidenci také jedno prokleté dítě, dceru významného politika Corvuse Crowa; bude to příští stát zasažený krizí?“

„Znovu vám říkám, že žádná krize není –“

Morrigan zasténala a vypnula rádio. Teď ji tedy obviňují z něčeho, co se ještě ani nestalo. Kolik omluvných dopisů bude muset napsat příští měsíc? Ruka jí při tom pomýšlení zatrnula.

Vzdychla a zvedla pero.

Vážená Jackalfaxská společnost pro výrobu džemů,

omlouvám se Vám za tu marmeládu.

Vaše

M. Crowová

Morriganin otec byl kancléřem Velké Vlčiny, největšího ze čtyř států, které tvořily Zimořskou republiku. Byl to velice zaměstnaný a důležitý člověk, a obvykle pracoval dokonce i při těch vzácných příležitostech, kdy přišel na večeři domů. Po jeho levici a pravici seděli Levý a Pravý, jeho neustále přítomní asistenti. Corvus své asistenty věčně vyhazoval a najímal nové, takže už se ani nenamáhal pamatovat si jejich skutečná jména.

„Pošlete krátké sdělení generálu Wilsonovi, Pravý,“ říkal právě, když si Morrigan sedla ke stolu. Naproti ní seděla její nevlastní matka Ivy a o kus dál na druhém konci stolu babička. Na Morrigan se nikdo z nich nepodíval. „Je potřeba, aby jeho úřad nejpozději na počátku jara předložil rozpočet na novou polní nemocnici.“

„Ano, pane kancléři,“ řekl Pravý a zvedl vzorky modré látky. „A co to nové čalounění ve vaší pracovně?“

„Myslím, že blankytně modré. Proberte to s mou ženou. V takových věcech se přece vyzná, že ano, miláčku?“

Ivy se zářivě usmála. „Brčálově modré, drahousku,“ řekla se zvonivým, žoviálním smíchem. „Aby ti ladilo k očím.“

Při pohledu na Morriganinu nevlastní matku by nikdo neřekl, že patří do rodového sídla Crowových. Její zlaté vlasy a sluncem zulíbaná pleť (památka na léto, jež strávila „léčbou stresu“ na nádherných plážích jihovýchodního Blaha) ani trochu nezapadaly mezi uhlově černé vlasy ro-

diny Crowových a jejich bledou, mdlou pokožku. Žádný z Crowových se nikdy neopálil.

Morrigan si pomyslela, že možná proto se Ivy jejímu otci tak líbí. V ničem se nepodobala ostatním. Jak tu seděla v jejich ponuré jídelně, vypadala jako nějaké exotické umělecké dílo, které si přivezl z dovolené.

„Levý, máme nějaké zprávy z Tábora 16 o těch spalnicích, co tam vypukly?“

„Zabránili jejich šíření, pane, ale ještě stále trpí výpadky proudu.“

„Jak často?“

„Jednou za týden, někdy i dvakrát. V pohraničních městech vládne nespokojenost.“

„Ve Velké Vlčině? Jste si tím jistý?“

„Nic takového jako ta sročení a výtržnosti v chudinských čtvrtích Jihozáře, pane. Jenom panika nižšího řádu.“

„A oni myslí, že je to vinou nedostatku diviny? To je nesmysl. Tady přece žádné problémy nemáme; naše rodové sídlo snad ještě nikdy nefungovalo tak hladce. Podívejte se na ta světla – jako kdyby byl den. Naše generátory musí být plné až po okraj.“

„Ano, pane,“ řekl Levý a zatvářil se rozpačitě. „Totiž... ani to veřejnosti neušlo.“

„To je mi nějakého skuhrání,“ zakrálal hlas na opačném konci stolu. Babička byla jako obvykle na večeri společensky

oblečená, v dlouhých černých šatech se šperky kolem krku i na prstech. Drsné, ocelově šedé vlasy měla nahoře na hlavě vyčesané do obrovského uzlu. „Nevěřím, že je málo diviny. To remcají jen příživníci, co nezaplatili faktury za energii. Vůbec bych Ezrovi Squallovi neměla za zlé, jestli je odpovídal.“ Během řeči si rozkrájela svůj biftek na maličké krvavé kousky.

„Zrušte můj zítřejší program,“ nařídil Corvus asistentům. „Zajedu do pohraničních měst a potřesu pár lidem rukama. To by jim mělo zavřít zobák.“

Babička se opovržlivě uchechtla. „Spíš potřebují potřást hlavami. Máš přece páteř, Corvusi, tak proč ji nepoužiješ?“

Corvus se zatvářil kysele. Morrigan se snažila neusmívat. Svého času slyšela, jak jedna služebná šeptem řekla, že babička je „neurvalý dravý pták, nastrojený jako stará dáma“. V duchu s tím souhlasila, zjistila však, že ji ta neurvalost docela baví, pokud se ovšem netýká jí.

„Jenomže zítra – zítra je Den předkládání nabídek, pane,“ namítl Levý. „A vy máte mít proslov k místním způsobilým dětem.“

„Dobrý Bože, to máte pravdu.“ (Co je to za nesmysly, pomyslela si Morrigan, když si nakládala na talíř mrkev, jak může mít pravdu, když je Levý?) „To je patálie. Předpokládám, že se letos už znovu nemůžu omluvit. Kdy a kde?“

„V poledne na radnici,“ řekl Pravý. „Budou tam děti ze školy svatého Kryštofa, z akademie Mary Henwrightové a z Jackalfaxské přípravy.“

„Dobrá,“ nešťastně vzdychl Corvus. „Ale zavolejte do Zpravodaje a postarejte se, aby u toho byl nějaký novinář.“

Morrigan spolkla velké sousto chleba. „Co je to Den předkládání nabídek?“

Jak se stávalo často, když Morrigan něco řekla, všichni se k ní otočili a podívali se na ni s nejasně překvapeným výrazem, jako kdyby to byla lampa, které naráz narostly nohy, a ona začala stepovat po místnosti.

Na chvílku zavládlo ticho, a potom –

„Možná bychom mohli na radnici pozvat i školy pro děti z nemajetných rodin,“ pokračoval její otec, jako kdyby nikdo nic neřekl. „Vždycky dobře působí, když něco uděláte pro nižší vrstvy.“

Babička zasténala. „Pro Boha živého, Corvusi, potřebuješ jen jedno připitomělé děcko, s kterým se dáš vyfotografovat, a budeš jich mít na vybranou stovky. Prostě najdeš to, které bude nejvíc fotogenické, potřeseš mu rukou a půjdeš. Není potřeba to komplikovat.“

„Hmm,“ řekl Corvus a přikývl. „Máte pravdu, máti. Po-
dal byste mi sůl, Levý?“

Pravý si bázně odkašlal. „Po pravdě, pane... možná to není tak špatný nápad, přizvat i školy, které nemají tak

výsadní postavení. S tím bychom se mohli dostat na titulní stránku.“

„Vašemu hodnocení u voličů v zaostalých krajích by prospělo něco, co by ho vylepšilo,“ dodal Levý, zatímco se natahoval pro sůl.

„Nemusíte být tak jemnocitný, Levý.“ Corvus povytáhl obočí a úkosem pohlédl na svou dceru. „Mému hodnocení u voličů by všude prospělo něco, co by ho vylepšilo.“

Morrigan pocítila nepatrný záchvěv provinilosti. Věděla, že jejímu otci jde ze všeho nejvíc o to, aby si zachoval přízeň voličů ve Velké Vlčině, zatímco jeho jediné dítě způsobovalo jedno neštěstí za druhým. Skutečnost, že si i přes takovou zábranu už pátý rok vychutnává postavení kancléře, znamenala pro Corvuse Crowa každodenní zázrak, a dennodenně si úzkostně kladl otázku, zda si ono neuvěřitelné štěstí dokáže udržet ještě další rok.

„Ovšem máti má pravdu, nemůže tam být hlava na hlavě,“ pokračoval. „Vymyslete nějaký jiný způsob, jak mě dostat na titulní stránku.“

„To je nějaká dražba?“ zeptala se Morrigan.

„Jaká dražba?“ obořil se na ni Corvus, „O čem to k čertu mluvíš?“

„Ten Den předkládání nabídek.“

„U všech všudy.“ Netrpělivě frkl a otočil se zpátky ke svým papírům. „Vysvětli jí to, Ivy.“

„Nabídkový den,“ začala Ivy a důležitě se napřímila, „je den, kdy děti, jež dokončily přípravnou školu, dostanou nabídku dalšího vzdělávání, pokud ovšem mají dost štěstí.“

„Nebo dost peněz,“ dodala babička.

„Ano,“ pokračovala Ivy, kterou to přerušení zřejmě poněkud vyvedlo z míry. „Pokud jsou velice bystré nebo nadané nebo jsou jejich rodiče dost bohatí, aby někoho uplatili, přijde nějaká úctyhodná osoba z kvalitního školského zařízení a předloží jim nabídku.“

„A takovou nabídku dostane každý?“ zeptala se Morrigan.

„To ne, proboha!“ rozesmála se Ivy a letmo pohlédla na služebnou, která přinesla na stůl mísu s omáčkou. Potom dodala nadsazeným šeptem: „Kdyby všichni byli vzdělání, odkud by se vzalo služebnictvo?“

„Ale to není spravedlivé,“ namítla Morrigan a zamračila se na služebnou, která zrudla v obličeji a vyběhla z místnosti. „A nerozumím tomu. Proč jim ty nabídky dávají?“

„Kvůli výsadě dozírat na jejich vzdělání,“ přerušil je netrpělivě Corvus a zamával si rukou před obličejem, jako by to téma chtěl smést ze stolu. „Kvůli slávě, že budou utvářet mladé myslí zítřka, a tak dále. Už s těmi otázkami přestaň, tebe se to stejně netýká. Levý, v kolik hodin mám ve čtvrtku tu schůzku s předsedou zemědělské komise?“

„Ve tři hodiny, pane.“

„Můžu jít s tebou?“

Corvus několikrát zamrkal a vrásky na čele se mu prohloubily.

„Proč by ses chtěla zúčastnit mé schůzky s předsedou země –“

„Myslím na ten Den předkládání nabídek. Zítřka. Na ten obřad na městské radnici.“

„Ty bys chtěla jít na Nabídkový den?“ podivila se její nevlastní matka. „Prosím tě, proč?“

„Já jsem jenom –“ odmlčela se Morrigan, jak naráz znejistěla. „Koneckonců, tenthle týden mám narozeniny; mohla bych to k nim dostat jako dárek.“ Celá rodina na ni nepřestávala rozpačitě zírat, což potvrdilo dívčino podezření; očividně zapomněli, že jí popozitíí bude jedenáct. „Myslela jsem, že by to mohla být legrace...“ Hlas jí slábl, až zmlkla úplně; dívala se na svůj talír a očividně si přála, aby předtím vůbec neotevřela ústa.

„To není žádná legrace,“ ušklíbl se Corvus. „To je politika. A ne, nic takového nesmíš. To nepřichází v úvahu. Takový směšný nápad.“

Morrigan se zabořila do židle a cítila se sklesle a pošetile. Co vlastně čekala? Corvus měl pravdu: byl to směšný nápad.

Několik minut večereli v napjatém tichu, až potom –

„Když se nad tím zamyslím, pane,“ řekl Pravý váhavým hlasem. Corvusův příbor zařinčel o talíř. Upřel na asistenta výhrůžný pohled.

„Cože?“

„Totiž... kdybyste – neříkám, že byste měl, ale kdybyste vzal svou dceru s sebou, mohlo by to, ehm, zlidštit představu, jakou o vás lidé mají, aspoň do určité míry.“

Levý sepal ruce. „Pane, já myslím, že Pravý... ehm... má pravdu.“ Corvus se nasupil, a Levý ze sebe nervózně vychrlil zbytek. „M-mám na mysli to, že podle průzkumů připadáte lidem ve Velké Vlčíně... ehm... tak trochu vzdálený.“

„Chladný,“ připojil se Pravý.

„Vašemu hodnocení ze strany voličů by nemohlo uškodit připomenutí, že se zakrátko stanete... truchlícím otcem. Z hlediska novinářů by to celé události dodalo, ehm, jedinečnou zajímavost.“

„Jak jedinečnou?“

„Dost, aby si zasloužila titulní stránku.“

Corvus mlčel a Morrigan se zdálo, že viděla, jak mu v levém oku škublo.

KAPITOLA DRUHÁ

DEN PŘEDKLÁDÁNÍ NABÍDEK

„*N*e abys s někým mluvila, Morrigan,“ zamručel její otec toho rána už posté, zatímco dlouhými kroky stoupal po kamenných schodech radnice a ona se mu snažila stačit. „Budeš se mnou sedět na tribuně, kde tě všichni uvidí. Rozumíš? Neopovažuj se... něco způsobit. Žádné zlomené kyčle nebo – nebo roje vos nebo padající žebříky nebo...“

„Útočící žraloky?“ navrhla Morrigan.

Corvus se na ni obořil a po celém obličejí mu naskočily jasně červené skvrny. „Myslíš, že to je legrační? Všichni na radnici tě budou sledovat a dívat se, co děláš a jaké to

na mě vrhá světlo. Copak se úmyslně snažíš zničit mou kariéru?“

„Ne,“ řekla Morrigan a setřela si z obličeje drobet rozelených slin. „Úmyslně ne.“

Byla na radnici už při několika jiných příležitostech, obvykle tehdy, když byla otcova popularita na nejnižším bodě a potřeboval veřejně předvést podporu, které se mu dostává od vlastní rodiny. Ponuře vyhlížející městská radnice, po stranách vroubená kamennými sloupy a usazená ve stínu obrovité železné věže s orlojem, byla nejdůležitější budova v Jackalfaxu. Ale věž s orlojem – i když se na ni Morrigan obvykle snažila nedívat – byla o hodně zajímavější.

Nebeský orloj neměl s obyčejnými hodinami nic společného. Neměl ručičky ani čárky vyznačující hodiny; místo toho měl jen kulatý skleněný kryt a za ním byla prázdná obloha, která se proměňovala s ubíhajícím věkem – od nejbleději růžového úsvitu Nejprvnějšího dne věku, přes zlatě planoucí Výsluní k oranžové záři západů v době Chabnoucího slunce a k zešeřelé, temnějící modři Soumraků.

Dnes – stejně jako každý den toho roku – orloj ukazoval Soumrak. Morrigan věděla, co to znamená: že už nepotrvá dlouho, než Nebeský orloj ztemní do páté a poslední barvy svého cyklu: hvězdami poseté inkoustové černě Nejposlednějšího dne věku.

Do té doby však zbýval ještě rok. Morrigan tu myšlenku pustila z hlavy a pospíchala po schodech za otcem.

V obvykle pochmurném sálu, kde se rozléhalo každé slovo, vládla vzrušená atmosféra. Shromáždilo se tu několik set dětí z celého Jackalfaxu, všechny ve svátečních šatech, chlapci s ulízanými vlasy a dívky s copánky, stuhami a klobouky. Seděli vzprímeně na řadách židlí pod dobře známým přísným pohledem zimořského prezidenta, jehož portrét visel v každé domácnosti, obchodě a vládní budově v celé republice, neustále všechny pozoroval a vznášel se nad nimi jako hrozba.

Když Morrigan a Corvus zaujali svá místa na tribuně za pódiem, neukázněný hluk se změnil v bzučivý šepot. Kamkoli se Morrigan podívala, každý mhouřil oči a hleděl na ni.

Corvus jí položil ruku na rameno v nemotorném, nepřírozeném projevu otcovské lásky a několik místních reportérů si je vyfotografovalo. S určitostí materiál na titulní stránku, pomyslela si Morrigan – dcera, kterou čeká smutný konec, a otec, jenž za ní vbrzku bude truchlit, úžasně tragický pár. Snažila se tvářit obzvlášť beznadějně, což nebylo nijak snadné, protože ji oslňovaly blesky fotoaparátů.

Po jásavém sborovém zpěvu národní hymny Zimořské republiky (*Dál a dál! Vzbůru! Kupředu! Hurá!*) Corvus zahájil obřad velice nudným proslovem, a po něm následovalo několik ředitelů a místních podnikatelů, kteří také museli

přizvukovat. Potom už primátor Jackalfaxu postavil na stůl skříňku z leštěného dřeva a začal číst nabídky. Morrigan seděla zpříma na židli a pociťovala nervózní rozrušení, které by nedokázala tak docela vysvětlit.

„Madame Honora Salviová ze Silklandské baletní společnosti,“ četl na lící straně první obálky, kterou vytáhl, „si přeje předložit nabídku Molly Jenkinsové.“

Z třetí řady se ozvalo radostné vřísknutí a Molly Jenkinsová vyskočila ze židle a hnala se ke tribuně, kde se uklonila a převzala obálku, v níž byl dopis s nabídkou pro ni.

„Výtečně, slečno Jenkinsová. Až obřad skončí, drahoušku, vyhledejte vzadu v sálu některého asistenta a ten už vás navede do místnosti, kde proběhne váš pohovor.“

Vytáhl další obálku. „Major Jacob Jackerley ze Škumpové školy válečného umění si přeje předložit nabídku Michaelovi Salisburymu.“

Michaelovi kamarádi a rodiče jásalí, když přebíral svou nabídku.

„Pan Henry Sniggle, vlastník a provozovatel Sniggleova obchodu s hady, si přeje nabídnout Alici Carterové, aby se u něj učila herpetologii – řeknu vám, tak to je opravdu vzrušující!“

Předkládání nabídek probíhalo skoro hodinu. Děti v sálu dychtivě sledovaly každou další obálku, kterou primátor vytáhl ze skříňky. Každé oznámení uvítal radostný křik

vybraného žáka a jeho rodičů a společně zklamané vzdychnutí všech ostatních.

Morrigan začala nervózně poposedávat. Novost Nabídkového dne už dost vyprchala. Myslela, že to bude vzrušující; nepočítala však s tlumenou, hlodavou závistí, která se jí usadila v prohlubni pod hrudní kostí, když sledovala, jak jedno dítě po druhém chňapá po své obálce, obsahující nějakou zářivou budoucnost, jaké jí se nikdy nedostane. V hlavě se jí jako ozvěna rozlehla Ivina slova: Ty přece žádnou nabídku nečekáš, vid'š? K čemu taky, drahoušku.

Vzpomněla si, jak se Ivy při těch slovech smála, a cítila, jak se jí do tváře nahrnula krev. Snažila se potlačit náhlé, horečné nutkání utéci z nedýchatelného vedra v sálu.

V přední řadě vypukl jásot, když Cory Jameson obdržel nabídku od paní Ginnifer O'Reillyové z věhlasné Zimořské akademie, vládou podporované školy v hlavním městě. Toho dne to už byla jeho druhá; první dostal od geologického ústavu v Blahu, nejbohatším státu republiky, kde těžili rubíny a safíry.

„To jsou mi věci,“ řekl primátor a popleskal se po tučném břiše, když si Cory převzal druhou obálku a zamával s ní nad hlavou, za ještě hlasitějšího jásání své rodiny v obecnstvu. „Dvě nabídky! Tak to je překvapení. První dvojnásobná nabídka, kterou v Jackalfaxu po dobrých pár letech vidíme. Výtečně, chlapče, výtečně. Stojíš před velkým roz-

hodnutím. A teď... hm, máme tu nepodepsanou nabídku pro... pro...”

Primátor se odmlčel, podíval se na tribunu pro významné osobnosti a znovu na dopis, který držel v ruce. Odkášlal si. „Pro slečnu Morrigan Crowovou.“

V sálu se rozhostilo ticho. Morrigan zamrkala.

Že by se jí to jen zdálo? Ne – Corvus se mírně zdvihl ze sedadla a nasupeně hleděl na primátora, který jen bezmocně pokrčil rameny.

„Slečno Crowová?“ řekl a zamával na ni, aby šla k němu.

V tu chvíli se z obecenstva zvedl sborový šepot, jako když vzlétne hejno polekaných ptáků.

To je nějaký omyl, pomyslela si Morrigan. Ta nabídka je určená někomu jinému.

Podívala se na řady dětí, viděla však jen zachmuřené tváře a prsty namířené na ni. Bylo možné, aby radnice byla náraz dvakrát tak velká a bylo tam dvakrát tolik světla? Připadalo jí jako reflektor, který jí míří přímo na hlavu.

Primátor na ni znovu kývl a tvářil se popuzeně a netrpělivě. Morrigan se zhluboka nadechla a donutila své nohy, aby se postavily a vykročily vpřed; každý krok se trýznivě ozýval ozvěnou v trámech. Roztřesenou rukou uchopila obálku a podívala se na primátora: čekala, že se jí vysměje do obličeje a obálku jí vytrhne. To není pro tebe! Primátor na ni však jenom zíral, s hlubokou ustaranou vráskou mezi obočími.

Morrigan s bušícím srdcem obálku obrátila a tam, napsané ozdobnou kurzivou, stálo její jméno. Slečna Morrigan Crowová. Opravdu to bylo pro ni. I přes rostoucí napětí v sálu se cítila lehčeji. Přemáhala nutkání se rozesmát.

„Výtečně, slečno Crowová,“ řekl primátor s úsměvem, který nepůsobil ani trochu přesvědčivě. „Vraťte se teď na své místo, a až obřad skončí, vyhledejte vzadu v sálu jednoho z asistentů.“

„Gregory –“ řekl Corvus s varovným podtónem. Primátor znovu pokrčil rameny.

„Je to tradice, Corvusi,“ řekl šepem. „A víc než to – je to zákon.“

Obřad pokračoval a Morrigan, ohromená a mlčící, se znovu posadila. Nabídku se ani neodvážila otevřít. Její otec mlčel jako zařezaný a každých pár vteřin se úkosem podíval na slovinově bílou obálku, jako kdyby ji chtěl dceři vytrhnout z rukou a zapálit ji. Morrigan si ji pro jistotu schovala do kapsy na šatech a pevně ji svírala, zatímco osm dalších dětí obdrželo nabídky. Doufala, že obřad už dlouho nepotrvá. Přes primátorovu hrdinnou snahu žertovat, jako kdyby se nic nestalo, ještě stále cítila několik set očí, které se do ní vpalovaly.

„Paní Ardith Asherová z Devereauxovy dívčí školy – o té jsem nikdy neslyšel – si přeje předložit svou nabídku slečně... slečně...“ Primátorovi selhal hlas. Vytáhl z kapsy kapesník a setřel si pot z čela. „Slečně Morrigan Crowové.“

Tentokrát obecnstvo jen zalapalo po dechu. Morrigan si došla pro svou druhou nabídku za ten den a pohybovala se přitom jako ve snách. Ani si neověřila, že na lící straně je opravdu její jméno, a zastrčila obálku – byla růžová a vydávala sladkou vůni – do kapsy k té první.

Jen o několik minut později vyvolal primátor její jméno potřetí. Pádila si převzít nabídku od plukovníka Van Leeuwenhoecka z Harmonské vojenské akademie a pak spěchala na své místo, jak nejrychleji mohla, a upřeně si přitom hleděla na boty. Snažila se nebrat na vědomí hejno motýlů, kteří si v jejím žaludku uspořádali banket. Stálo ji velké úsilí, aby se nezašklebila.

Jakýsi muž ve třetí řadě vstal a rozkřikl se: „Ona je přece prokletá! To není správné.“ Jeho žena ho zatahala za ruku a sykla na něj, aby mlčel, ale on se nedal. „Tři nabídky? O něčem takovém jsem nikdy neslyšel!“ Obecnstvem se šířilo souhlasné mručení.

Morrigan cítila, jak její štěstí ochabuje jako zhasínající plynová lampa. Ten muž měl pravdu. Byla prokletá. Co si prokleté dítě mohlo počít se třemi nabídkami? Vždyť jí vůbec nedovolí, aby je přijala.

Primátor napráhl ruce a žádal o klid. „Musíme pokračovat, panstvo, nebo tu budeme celý den. Pokud všichni budete laskavě potichu, po obřadu už tomu naprosto podivnému vývoji událostí přijdu na kloub.“

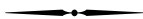
Pokud doufal, že znovu zavládne klid, čekalo ho zklamání; když totiž uchopil další obálku, stálo na ní:

„Jupiter North si přeje předložit svou nabídku... ne, tomu nevěřím... Morrigan Crowové.“

Radnice přímo vybuchla, jak děti i rodiče svorně vyskočili, křičeli jeden přes druhého, ve tvářích měli nejružnější odstíny barev od růžové po brunátnou a všichni se dožadovali vysvětlení, co to šílenství znamená. Čtyři nabídky! Dvě nabídky se nevyskytovaly často a tři byly vysoce neobvyklé, ale čtyři? Kdo to jakživ slyšel?

Zbývalo vyhlásit ještě dvanáct nabídek, primátor je spěšně prošel a jeho tvář zalil úlevný pot pokaždé, když četl jiné jméno než Morriganino. Potom už konečně přejel rukou po dně skříňky a vytáhl ji prázdnou.

„To byla poslední obálka,“ řekl a vděčně zavřel oči. Hlas se mu trásl. „Prosím všechny děti, které dostaly nabídky, aby přešly do zadní části sálu, a tam, ehm, naši asistenti vás zavedou do hovoren, kde budete mít možnost, ehm, hovořit se svými budoucími patrony. Všichni ostatní... jsem si jistý, že to... všichni chápete. Neznamená to, že všichni nejste velice schopní a ehm... však víte.“ Neurčitě zamával na obecenstvo, které si to vyložilo jako náповědu, aby se rozešli.

Corvus se zapřísáhl, že to tak nenechá, podá na primátora žalobu a dostane ho z funkce, ten však trval na tom, že protokol se musí dodržet. Musí Morrigan dovolit, aby se setkala s těmi, kdo jí předložili své nabídky, pokud si to přeje.

Morrigan si to velice přála.

Věděla samozřejmě, že nebude moci žádnou z těch nabídek přijmout. Po pravdě věděla, že jakmile oni záhadní neznámí zjistí, že svou nabídku předložili prokletému dítěti, vezmou všechno zpátky a nejspíš úprkem vyrazí opačným směrem. Bylo by však neslušné, kdyby se s nimi přinejmenším nesetkala, říkala si. Když už vážili tak dlouhou cestu.

Je mi líto, zkoušela si to v duchu už předem, ale jsem v Seznamu prokletých dětí, a v Nejposlednější den věku umřu. Děkuji vám za váš čas a zájem.

Ano. Zdvořile a k věci.

Zavedli ji do místnosti s holými stěnami, s psacím stolem a se židlemi na obou stranách. Vypadala jako určená k výslechům... a Morrigan usoudila, že je to svým způsobem pravda. Smysl setkání dítěte s patronem spočíval v tom, že mohlo klást tolik otázek, kolik jen chtělo, a oni na ně museli upřímně odpovědět. Byla to jedna z mála věcí, které pochytily z otcova nudného zahajovacího projevu.

Ne že by sama hodlala klást nějaké otázky, připomněla si Morrigan. Děkuji vám za váš čas a zájem, opakovala si v duchu neústupně.

Na jedné ze židlí seděl muž s hnědými vlasy, hebkými jako perí, a pobrukoval si nějakou melodii. Na sobě měl šedivý oblek a na očích brýle v drátěném rámečku, které si bledým, štíhlým prstem posunoval po nosu nahoru. S klidným úsměvem počkal, až se Morrigan posadí.

„Jmenuji se Jones, slečno Crowová. Děkuji vám, že jste za mnou přišla.“ Mluvil měkkým hlasem, který jí zněl povědomě, a v jasných, úsečných větách. „Přišel jsem v zastoupení svého zaměstnavatele. Rád by vám nabídl, abyste k němu šla do učení.“

Morriganin nacvičený proslov jí vypadl z hlavy a žaludek se jí znovu lehce zahoupal. Jeden maličký optimistický motýlek se právě vyklubal z kukly. „Do jakého... učení myslíte?“

Pan Jones se usmál. Okolo koutků tmavých, výmluvných očí mu vyvstaly drobné vrásky. „Do učení v jeho firmě, ve Squallově koncernu.“

„Ve Squallově koncernu?“ svařila čelo Morrigan. „Takže vy pracujete pro –“

„Ano, pro Ezru Squalla. Nejmocnější osobu v republice.“ Sklopil oči ke stolu. „Vlastně bych měl říci druhou nejmocnější. Po našem velkém prezidentovi.“

Morrigan naráz došlo, kde už ten hlas slyšela. To on mluvil v rádiu o nedostatku diviny.

Vypadal přesně tak, jak by měl, pomyslela si – vážný a uhlazený. Elegantní. Bílé, pavoukovité ruce měl pevně se-

pjaté před sebou a pokožku měl tak bledou, že byla téměř průsvitná. Nebyl už kdovíjak mladý, ale ani starý. Nebylo na něm nic nepatřičného, nic, co by kazilo jeho bezchybně upravený zevnějšek, až na tenkou bílou jizvu, která mu přesně v polovině protínala levé obočí, a chomáče stříbrných vlasů na spáncích. Dokonce i jeho pohyby byly přesné a uvážené, jako kdyby nehodlal plýtvat energií na nějaký zbytečný posunek. Muž, který se dokonale ovládal.

Morrigan přimhouřila oči. „Co by si druhý nejmocnější muž v republice chtěl počít se mnou?“

„Není na mně, abych soudil, proč pan Squall něco chce,“ řekl pan Jones, na okamžik rozepjal ruce a znovu si urovnal brýle. „Jsem pouze jeho asistent a plním jeho přání. V tuto chvíli si přeje, slečno Crowová, abyste se stala jeho žačkou... a jeho dědičkou.“

„Jeho dědičkou? Co zase znamená tohle?“

„Znamená to, že si přeje, abyste jednoho dne řídila Squallův koncern místo něj, abyste byla bohatší a mocnější, než si dokážete představit ve svých nejdivočejších snech, a vedla největší, nejvlivnější a nejziskovější organizaci, jaká kdy existovala.“

Morrigan zamrkala. „Doma mi nedovolí ani olizovat obálky.“

Pan Jones se zatvářil pobaveně. „Myslím, že obálky byste neolizovala ani ve Squallově koncernu.“

„A co budu dělat?“ Morrigan neměla tušení, co ji přimělo,

aby mu položila takovou otázku. Snažila se rozpomenout, co předtím zamýšlela říci. Něco o tom, že je prokletá... Děkuji vám za váš čas...

„Budete se učit, jak řídit říši, slečno Crowová. A budete se učit od toho nejpovolanějšího. Pan Squall je úžasný a nadaný člověk. Naučí vás všechno, co umí, věci, které nenaučil živou duši.“

„Ani vás?“

Pan Jones se zlehka zasmál. „Mě obzvlášť ne. Na konci svého učebního období budete ve Squallově koncernu řídit úseky těžby, strojního zařízení, výroby a technologie. Víc než sto tisíc zaměstnanců po celé republice, a všichni vám budou podléhat.“

Morrigan vyvalila oči.

„Každý občan, každá domácnost v celé zemi vám budou děkovat. Budete pro ně zdrojem života – budete jim zajišťovat teplo, energii, jídlo i zábavu. Každou jejich potřebu, všechno, co budou chtít... všechno závislé na dodávkách diviny, a ti dobří lidé ve Squallově koncernu jim to splní. To vy jim to splníte.“

Mluvil teď tak tiše, že téměř šeptal. Morrigan se naklonila blíž.

„Ezra Squall je největší hrdina našeho národa,“ pokračoval. „A víc než to – je to jejich dobrotivý bůh, zdroj všeho jejich pohodlí a štěstí. Jediná živoucí osoba schopná dobý-

vat, rozvádět a ovládat divinu. Naše republika je na něm zcela závislá.“

V očích mu vyvstal znepokojivý lesk fanatika. Jeden koutek úst mu zkroutil podivný lehký úsměv. Morrigan se odtáhla. Byla by ráda věděla, zda pan Jones má Ezru Squalla rád, bojí se ho nebo by chtěl být na jeho místě. Nebo to všechno dohromady.

„Představte si to, slečno Crowová,“ řekl šeptem. „Představte si, jaký to musí být pocit, když vás tak milují. Když si vás tak váží a potřebují vás. A když budete úporně pracovat a dělat, co vás pan Squall naučí... jednoho dne to budete vy.“

Dokázala si to představit. Ano, víc než stokrát si už v minulosti představovala, jaké to musí být, když někoho mají rádi, místo aby se ho báli. Vidět, že se lidé usmívají, když vejde do místnosti, místo aby sebou trhli. Byl to jeden ze vzdušných zámků, které si s oblibou malovala.

Jenže to nic jiného nebylo, pomyslela si Morrigan a vytřásla si pavučiny z hlavy. Jen vzdušný zámek. Zpříma se posadila a zhluboka se nadechla, aby se jí netřásl hlas.

„Nemohu na to přistoupit, pane Jonesi. Jsem na Seznamu prokletých dětí, a vbrzku... vbrzku... však víte. Dě-děkuji vám za váš čas a –“

„Otevřete to,“ řekl pan Jones a ukázal na obálku, kterou držela v ruce.

„Co je to?“

„Vaše smlouva.“

Morrigan zmateně potřásla hlavou. „M – moje co?“

„Tak je to zavedené.“ Nepatrně pokrčil ramenem; jen jedním. „Každé dítě, které začíná studium s nějakým patronem, musí podepsat smlouvu, a kromě toho ji musí podepsat i jeden z jeho rodičů nebo poručník.“

A je to v háji, pomyslela si Morrigan. „Můj otec tohle nikdy nepodepíše.“

„To už nechte na nás.“ Vytáhl z kapsy saka stříbrné pero a položil ho na stůl. „Vy to musíte jen podepsat. Pan Squall se o všechno postará.“

„Ale vy nerozumíte, já nemůžu –“

„Rozumím vám dokonale, slečno Crowová,“ pan Jones na ni zblízka hleděl a jeho tmavé oči se zabodávaly do jejích. „Nemusíte si dělat starosti s prokletími, se seznamy ani s Nejposlednějším dnem. Nemusíte si dělat starosti vůbec s ničím, a už nikdy. Ne když za vámi stojí Ezra Squall.“

„Ale –“

„Podepište to.“ Kývl směrem k peru. „Podepište, a já vám slibuji: jednoho dne si budete moci koupit a prodat každého, kvůli komu jste kdy byla nešťastná.“

Dík jeho planoucím očím a klidnému, tajnůstkářskému úsměvu Morrigan – byť jenom na vteřinu – uvěřila, že on a Ezra Squall pro ni nějakým záhadným způsobem spatřují budoucnost, ve kterou nikdy nedoufala.

Sáhla po peru, ale pak zaváhala. V nitru ji pálila ještě poslední otázka, ta nejdůležitější ze všech. Podívala se na pana Jonese.

„Proč právě já?“

Někdo hlasitě zaklepal. Dveře se rozevřely a dovnitř vrávoravě vešel primátor; vyhlížel uštvane.

„Velice se omlouvám, slečno Crowová,“ řekl a přitiskl si na čelo kapesník. Na obleku měl skvrny od potu a prořídle vlasy měl zježené. „Někdo si z vás zřejmě nechutně vystřelil. Z nás ze všech.“

„Vy – vystřelil?“

To už za ním vtrhl i Corvus, ústa stažená do úzké čárky. „Tak tady jsi. Jdeme pryč.“ Popadl Morrigan za paži a vylekl ji z místnosti. Její židle se převrhla a hlučně dopadla na podlahu.

„Nikdo z těch, kteří vám údajně předložili nabídky, se nedostavil,“ řekl primátor a snažil se popadnout dech, jak za nimi pospíchal do sálu. „Je to moje vina. Měl jsem si to uvědomit. Harmonská vojenská kdovíco, Devereauxovo dívčí tentononc... ale nikdo o nich neslyšel. Někdo si je vymyslel, rozumíte.“ Přejel pohledem z Morrigan na jejího otce a zase zpátky. „Hrozně mě mrzí, že jsi kvůli mně musel něco takového přetrpět, Corvusi, starý kamaráde. Doufám, že mi to nemáš za zlé?“

Corvus se na něj nasupeně podíval.

„Ale počkejte –“ ozvala se Morrigan.

„Copak to nechápeš?“ obořil se na ni otec chladným, rozzeneným hlasem. Vytrhl jí obálky z ruky. „Udělalí ze mě pitomce. Někdo si takhle představuje vtip. Takhle mě ponížit! V mém vlastním volebním obvodu!“

Morrigan sraštila čelo. „Chcete říci, že ti, kteří mi předložili nabídky –“

Primátor zalomil rukama. „Ve skutečnosti vůbec neexistovali. Proto se nikdo z nich nedostavil. Mrzí mě, že jste tu musela čekat.“

„Ale já se vám snažím říci, že jeden z nich se dostavil. Pan Jones přišel jménem –“ Morrigan zmlkla v polovině věty a hnala se zpátky do hovorny.

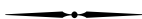
Židle, na které předtím seděl, byla prázdná. Na stole neleželo pero ani smlouva. Pan Jones zmizel. Morrigan vyjeveně zírala na prázdnou místnost. Že by proklouzl ven, zatímco se dohadovali? Rozmyslel si to? Nebo si z ní také přišel jen vystřelit?

Pochopení přišlo rychle, jako kopanec do břicha.

Ovšemže to byl žert. Proč by nejmocnější a nejdůležitější podnikatel v celé republice chtěl, aby byla jeho učednicí? A dědičkou? Taková myšlenka byla přímo směšná. Morrigan vyvstal na tváři ruměnec, jak ji zasáhla vlna opožděné trapnosti. Jak jenom mohla být tak prostoduchá?

„Už těch nesmyslů bylo dost,“ řekl Corvus. Roztrhal

obálky na maličké kousky a Morrigan se smutně dívala, jak se snášejí na zem jako sníh.

Naleštěný černý kočár odjel od radnice, uvnitř seděla Morrigan a její otec. Corvus mlčel. Už se stačil soustředit na haldu papírů, které neustále nosil v aktovce, a snažil se zachránit to, co z pracovního dne ještě zbývalo. Jako kdyby k dopolední pohromě vůbec nedošlo.

Morrigan se ohlédla a zadívala se na zástup vzrušených dětí a rodičů, kteří se hrnuli z budovy a na ulici, brebentili a mávali ve vzduchu svými nabídkovými dopisy. Pocítila bodavou závist.

Na tom přece nesejde, pomyslela si. Prudce zamrkala a do očí jí vhrkly slzy. Vždyť jsou to všechno nesmysly, a nesejde na nich.

Nezdálo se, že by se zástup rozcházel. Naopak, na ulici se shluklo tolik lidí, že se kočár úplně zastavil. Kolem nich se valil dav směřující k radnici a všichni upírali oči na něco na obloze.

„Lowry,“ vyštěkl Corvus a zabušil na střechu, aby si ho kočí všiml. „Co znamená ta zácpa? Řekněte těm lidem, ať uhnou z cesty.“

„Snažím se o to, pane kancléři, ale –“

„Už je to tady!“ vykřikl někdo. „Už to začíná!“ Dav na ta slova zajásal. Morrigan natáhla krk ve snaze zjistit, co se děje. Lidé na ulicích se objímali – nejenom děti, které si z radnice odnášely nabídky, ale všichni, hvízdali, výskali a vyhazovali klobouky do vzduchu.

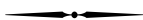
„Proč ti lidé...“ začala Morrigan, hned však zmlkla a zposlouchala se. „Jak to, že vyzvánění zvony?“

Corvus se na ni podivně podíval. Papíry mu vyklouzly z ruky a rozsypaly se po podlaze kočáru, jak prudce otevřel dveře a vyskočil na ulici. Morrigan ho následovala, a když vzhledla, spatřila, kam všichni utíkají.

K věži s orlojem.

Nebeský orloj se proměňoval. Morrigan se dívala, jak zešeřelá soumráčná modř ztemněla v safírovou, v námořnickou modrou a nakonec v hlubokou, neproniknutelnou čern. Jako kalamář s inkoustem na obloze. Jako černá díra, která přišla splknout svět.

Zvony ohlašovaly Nejposlednější den věku.

Tu noc Morrigan ležela potmě, ale byla vzhůru.

Zvony vyzváněly až do půlnoci, kdy je náhle vystřídalo skličující ticho. Bylo to varování, oznamující všem, že přijde Nejposlednější den... ale po půlnoci už zvonit nemu-

sely, poněvadž už nadešel. Začal poslední den starého věku.

Morrigan věděla, že by měla být vystrašená, smutná a sklíčená – a také byla, to všechno pociťovala. Ze všeho nejvíc ale byla naštvaná.

Cítila se podvedená. Měl to přece být dvanáctiletý věk. Všichni to říkali – Corvus, babička, všechny sociální pracovnice, které k ní jezdily, chronologové ve zprávách. Dvanáct let života bylo už takhle příliš málo, ale jedenáct?

Teď, když Nebeský orloj zčernal, všichni odborníci o překot tvrdili, že to tušili už dlouho, že rozpoznávali příznaky a že měli jen krůček k tomu, aby veřejně vyhlásili, že podle jejich názoru jsou tento rok a tato zima ve stávajícím věku poslední.

Na tom nesejde, říkali všichni. Takže tenhle věk byl zřejmě jedenáctiletý. Všichni děláme chyby, a jeden rok zas tolik neznamená.

Až na to, samozřejmě, že pro Morrigan znamenal všechno na světě.

Hodně štěstí, zdraví, pomyslela si sklesle. Strčila si svého plyšového králíka, Emmetta, do ohbí paže, kde spával každou noc, aspoň co pamatovala, pevně ho stiskla a snažila se usnout.

Vyrušil ji však nějaký hluk. Velice tichý, takže o hluku se dalo mluvit jen stěží – asi jako tiché zašeptání nebo závan vzduchu. Rozsvítila lampičku a pokoj zalilo světlo.

Nikdo tam nebyl. Morrigan se srdce rozbušilo rychleji. Vyskočila a rozhlédla se kolem, podívala se pod postel a otevřela skříň na šaty – nikde nic.

Ne. Přece jenom něco.

Na tmavých dřevěných prknech podlahy byl na první pohled vidět malý bílý obdélníček. Někdo jí strčil pod dveře obálku. Zvedla ji a zároveň otevřela dveře, jež přitom hlasitě zaskřípaly, a vyhlédla na chodbu. Nikdo tam nebyl.

Na obálku někdo ledabylým písmem napsal hustým černým inkoustem:

*Jupiter North z Divinské společnosti si
přeje předložit svou nabídku slečně
Morrigan Crowové. Ještě jednou.*

„Z Divinské společnosti,“ pronesla šepem Morrigan.

Roztrhla obálku a vytáhla z ní dva listy papíru. Jeden byl dopis a druhý smlouva – napsaná na stroji a úředně vyhlízející, se dvěma podpisy dole. Nad slovem PATRON byl rozmáchlý, ledabylý podpis Jupitera Northe. Ten druhý, nad RODIČ NEBO PORUČNÍK, nemohla přečíst a vůbec ho nepoznávala. Otcovo písmo to rozhodně nebylo.

Třetí políčko – UCHAZEČ – bylo prázdné. Čekalo.

Morrigan si přečetla dopis a cítila se přitom zcela zmateně.

Vážená slečno Crowová,

Blahopřeji vám! Byla jste vybrána jedním z našich členů jako kandidátka na přijetí do Divinské společnosti.

Vezměte prosím na vědomí, že vaše přijetí není zaručeno.

Členství ve Společnosti je krajně omezené, a o místo mezi našimi studenty každoročně soutěží stovky nadějných uchazečů.

Pokud si přejete do Společnosti vstoupit, podepište prosím přiloženou smlouvu a vraťte ji svému patronovi nejpozději v poslední den zimy Jedenáctého roku. Přijímací zkoušky začnou na jaře.

Přejeme vám mnoho štěstí.

S pozdravem

Radní G. Quinnová

Hrdonožkův dům

Nikdyuš, PŠ

Na spodek stránky někdo černým inkoustem spěšně
načmáral krátký, ale vzrušující vzkaz:

Bud' připravená

- J. H.

KAPITOLA TŘETÍ

VE KTERÉ NA VEČEŘI PŘIJDE SMRT

Večer Nejposlednějšího dne starého věku ožily dokonce i ulice nudného, staromilského Jackalfaxu.

Ranní veselé pobrukování dobře naladěných chodců na dlážděné ploše Říšské ulice přerostlo v posledních hodinách před půlnocí v nevázanou a nezadržitelnou hlučnou zábavu. Na každém rohu hrály pouliční kapely každému, kdo jim hodil šesták, a soutěžily spolu o pozornost mimojdoucích. Barevné lucerny se předháněly s fábory a šňůrami maličkých světel a ve vzduchu bylo cítit pivo, pálený cukr a maso opékané na rožni.

Nad oslavami se tyčil zčernalý Nebeský orloj. O půlnoci

měl zblednout na barvu Nejprvnějšího dne věku – nadějnou bledě růžovou – a jaro Prvního roku přinese všem nový začátek. Večer byl jiný než všechny ostatní, a přímo nabitý možnostmi.

Pro každého, což znamenalo s výjimkou Morrigan Crowové. Její večer obsahoval jedinou možnost. Stejně jako všechny ostatní děti narozené v předchozí Nejposlednější den věku, přesně před jedenácti lety, měla zemřít, až hodiny odbijí půlnoc – jedenáct krátkých let jejího zavrženého života skončí a její prokletí se konečně naplní.

Oslavovalo se i u Crowových, nebo aspoň něco na ten způsob. V domě na pahorku vládlo zasmušilé ovzduší. Světla byla ztlumená a závěsy zatažené. K večeři byla Morriganina oblíbená jídla – jehněčí kotlety, pečený pastinák a zelený hrášek s mátou. Corvus pastinák nesnášel, a když večerel doma, obvykle nepřipustil, aby se podával, zachoval však ponuré ticho, když mu jich služebná naložila na talíř hotovou horu. Morrigan si pomyslela, že to jasně vypovídá o tom, jak je ta chvíle choulostivá.

V jídelně bylo slyšet jen tiché škrábání stříbrných příborů po porcelánu. Morrigan si uvědomovala každé sousto jídla, které polkla, každý chladný doušek vody. Slyšela každé tiknutí hodin na stěně jako ránu na buben v pochodující kapele, která ji přiváděla blíž a blíž k okamžiku, kdy přestane existovat.

Doufala, že se to obejde bez bolesti. Svého času kdesi čet-

la, že když umře prokleté dítě, obvykle to proběhne rychle a pokojně – úplně jako když usne. Uvažovala, co se stane potom. Dostane se opravdu do Lepšího světa, jak jí jednou řekla kuchařka? Byl skutečně Pánbůh a uvítá ji s otevřenou náručí, jak jí slibovali? Musela v to doufat. Úvahy o opačné možnosti prostě nesnesla. Poté, co vyslechla kuchařčino vyprávění o Satanášovi, jenž přebýval v Nejhorším ze všech světů, týden spávala při rozsvíceném světle.

Bylo to podivné, pomyslela si, oslavovat večer své vlastní smrti. Nepřipadalo jí to jako narozeniny. Vůbec jí to nepřipadalo jako oslava; spíš jako zúčastnit se vlastního pohřbu, ještě než umřete.

Právě když uvažovala, zda o ní někdo pronese pár slov, Corvus si odkašlal. Morrigan, Ivy i babička se na něj podívaly a ruce s vidličkami plnými jehněčího a hrášku se jim zarazily na půl cestě k ústům.

„Já, ehm, jsem jenom chtěl říci,“ začal, a pak se zdálo, že neví, co ho k tomu přimělo. „Chtěl jsem říci...“

Iviny oči se zamlžily a stiskla mu ruku, aby ho povzbudila. „Pokračuj, drahoušku.“

„Já jsem jenom...“ Pokusil se znovu a hlasitě si odkašlal. „Chtěl jsem říci, že... že to jehněčí je výborné. Je dokonale upečené. Růžové a hezké na pohled.“

Kolem stolu se ozvalo souhlasné mručení a potom cin-kání příborů, jak všichni jedli dál. Nic lepšího nejspíš čekat

nemohla, uvědomila si Morrigan. Navíc nemohla říci, že by s jeho chválou jehněčího nesouhlasila.

„Jestli proti tomu nikdo nic nemá,“ řekla Ivy a lněným ubrouskem si půvabně otřela ústa. „Ještě do této rodiny nepatřím příliš dlouho, ale myslela jsem, že by bylo vhodné, abych vám dnes večer něco řekla.“

Morrigan se posadila zpříma. Tohle by mělo stát za to. Možná se jí Ivy omluví za to, že si na svatbu musela vzít ty nabírané a kousavé šifonové šaty. Nebo se možná přizná, že od chvíle, kdy se přistěhovala, sice s Morrigan promluvila sotva tucet slov, má ji však vskutku ráda jako dceru, a jenom by si přála, aby spolu bývaly mohly pobýt víc času, bude Morrigan strašně postrádat a na jejím pohřbu nejspíš prolije potoky slz a úplně si zničí nalíčení, šminky jí potečou v ohavných černých stružkách po celé hezké tváři, ale nesejde jí ani na tom, jak ošklivě vypadá, poněvadž bude myslet jenom na milou, milou Morrigan. Morrigan nasadila skromný, poklidný výraz.

„Corvus si nebyl jistý, jestli mám něco říkat, ovšem já vím, že Morrigan to nebude vadit...“

„Můžeš klidně mluvit,“ řekla Morrigan. „To je v pořádku. Opravdu, pověz nám to.“

Ivy se na ni zářivě usmála (vůbec poprvé) a povzbuzeně vstala ze židle. „Corvus a já čekáme děťátko.“

V jídelně se rozhostilo ticho; potom se ode dveří ozval hlasitý řinkot, jak služebná upustila podnos s nádobím. Corvus

se snažil na svou mladou ženu usmát, vyšel z toho však jen pitvorný úšklebek.

„Tak co?“ pobízela je Ivy. „Copak nám nebudete blahopřát?“

„Drahoušku Ivy,“ řekla babička a ledově se na svou snachu usmála. „Možná že tvé oznámení by se setkal s lepším přijetím v méně choulostivé chvíli. Na příklad den poté, co nás moje jediná vnučka má ve věku jedenácti let tragicky opustit.“

Její slova Morrigan kupodivu trochu zvedla náladu. Byla nejspíš sentimentálnější než cokoliv, co kdy od babičky slyšela. Podívala se na toho starého, neurvalého dravého ptáka s neočekávanou vřelostí.

„Ale to je přece dobrá zpráva! Copak to nechápete?“ řekla Ivy a podívala se na Corvuse s nadějí, že ji podpoří. Ten si jen stiskl hřbet nosu, jako kdyby zaháněl migrénu. „Je to jako... kruh života. Jeden život skápne, ale jiný přichází na svět. Vždyť je to úplný zázrak!“

Babička tiše zasténala.

Ivy však byla k nezastavení. „Budete mít nové vnouče, Ornello. Corvus bude mít novou dceru. Anebo syna. Nebylo by to krásné? Malého chlapečka; přece jsi říkal, Corvie, že jsi vždycky chtěl mít syna. Mohli bychom ho strojit do malých černých oblečků, aby se hodil ke svému tatíčkovi.“

Při pohledu na zasmušilý výraz v otcově tváři měla Morrigan co dělat, aby se nesmála.

„Ano, to by bylo roztomilé,“ řekl nepřesvědčivě. „Ale snad to oslavíme později.“

„Ale... Morrigan to přece nevadí. Nebo snad ano, Morrigan?“

„Co by mi mělo vadit?“ zeptala se Morrigan. „To, že za několik hodin budu vymazaná ze světa a ty už plánuješ šatník pro mou náhradu? Ani v nejmenším.“ A strčila si do úst plnou vidličku pastináku.

„Pane na nebi!“ sykla babička a nasupeně zírala přes stůl na svého syna. „Copak jsme se nedohodli, že to slovo na S nebudeme užívat?“

„Já jsem ho nevyslovil,“ ohradil se Corvus.

„Já jsem neřekla nic o *smrti*, babičko,“ namítl Morrigan. „Řekla jsem *vymazaná ze světa*.“

„Prostě s tím přestaň. Tvého otce už z toho bolí hlava.“

„Ivy řekla *kápne*. To je daleko horší.“

„Už dost.“

„Copak nikoho nezajímá, že čekám dítě?“ vykřikla Ivy a hlasitě dupla.

„Copak nikoho nezajímá, že dneska umřu?“ křikla Morrigan na oplátku. „Mohli bychom prosím chvilku mluvit o mně?“

„Řekla jsem vám, abyste nemluvili o tom slovu na S!“ zahřímala babička.

Někdo třikrát hlasitě zaklepal na domovní dveře. Všichni zmlkli.

„Kdo by proboha mohl jít tak pozdě na návštěvu?“ zašeptala Ivy. „Že by to už byli reportéři?“ Uhladila si vlasy a šaty, pak zvedla lžici a prohlížela se v ní jako v zrcadle.

„To jsou ale supové. Snaží se ulovit sólokapra, že ano?“ řekla babička. Kývla na služebnou. „Ušklíbni se na ně, jak nejpohrdavěji dokážeš, a pošli je pryč.“

Za okamžik uslyšeli krátký, tlumený rozhovor ze vstupní haly, po kterém následovalo dupání těžkých bot po chodbě směrem k nim, a těsně za nimi bylo slyšet služčiny bázlivé námitky.

Morrigan při každém kroku zabušilo srdce. To je ona? pomyslela si. Je to Smrt a jde si pro mě? Copak Smrt nosí boty?

Na prahu se objevil nějaký muž a jeho postava se rýsovala proti světlu.

Byl vysoký a štíhlý a měl široká ramena. Obličej mu napůl zakrývala tlustá vlněná šála, a zbývající polovinu tvořily pihy, bdělé modré oči a dlouhý, široký nos.

Celých jeho víc než sto osmdesát centimetrů halil dlouhý modrý kabát, navlečený přes tenký oblek s perleťovými knoflíky – elegantní, ale trochu nakřivo, jako kdyby právě odešel z nějaké společenské akce a cestou domů se už začal svlékat. Na klopě kabátu měl připíchnuté malé zlaté D.

Stál s nohama široce rozkročenýma a s rukama v kapsách kalhot, a nenuceně se opíral o rám dveří, jako kdyby na tom

místě strávil polovinu života a nikde jinde se necítil víc doma. Jako by rodové sídlo Crowových patřilo jemu a oni byli jen hosté, které pozval na večeri.

Podíval se Morrigan upřeně do očí a zazubil se. „Nazdar, děvče.“

Morrigan na to nic neřekla. V tichu bylo slyšet jen tikání hodin na stěně.

„Omlouvám se, že jdu tak pozdě,“ pokračoval a jeho hlas mírně tlumila šála. „Byl jsem na slavnosti na jednom odleh-
lém ostrově v Džet Žak Žajdě. Zapovídal jsem se s jedním
bezvadným starochem, skokanem na visuté hrazdě – úžasný
chlápek, jednou při dobročinné akci přeskočil činnou sop-
ku – a úplně jsem zapomněl na časový rozdíl, takový jsem
moula. Ale to nic, hlavně že teď jsem tady. Máš sbaleno?
Parkuji venku před domem. To máte pastináky? Vypadají
výborně.“

Babička musela být v šoku, protože se nezmohla na slo-
vo, když sebral přímo z mísy velký kus pečeného pastináku,
snědl ho a pak si labužnický olízl prsty. Po pravdě se zdálo,
že všichni Crowovi ztratili řeč, v neposlední řadě Morrigan.

Několik vteřin se jejich nezvaný host jen pohupoval na
patách a zdvořile čekal, pak ho však něco napadlo.

„Proboha, že já mám ještě pořád na hlavě klobouk? Ta-
ková nezdvůřilost.“ Povytáhl obočí a podíval se na vyjevené
posluchače. „Nelekejte se: jsem zrzek.“

Slovo „zrzek“ bylo hrubé podcenění, pomyslela si Morrigan, jak se snažila zakrýt svůj úžas, když si sundal klobouk. „Zrzoun roku“ nebo „Král zrzounů“, případně „Velký zrzavý prezident Zrzounské nadace pro nevyčísitelné zrzky“ by bývalo přesnější. Se svou vlnitou, zářivě měděnou kšticí by pravděpodobně mohl vyhrávat ceny v soutěžích. Sundal si z hlavy šálu a odhalil tak plnovous, jehož barva byla jen o trochu méně otřesná.

„Ehm,“ řekla Morrigan se vši výmluvností, na jakou se zmohla. „Kdo jste?“

„Jupiter.“ Rozhlédl se po jídelně, jestli ho někdo poznává. „Co ti říká Jupiter North? Jupiter North z Divinské společnosti? Tvůj patron?“

Její patron. Jupiter North. Její patron. Morrigan nevěřicně zavrtěla hlavou. Někdo další si z ní chtěl vystřelit?

Morrigan tu smlouvu podepsala. Samozřejmě že ji podepsala, poněvadž bylo úžasné, nádherné, představovat si – aspoň na pět minut – že je to všechno pravda. Že doopravdy existuje něco, co se jmenuje Divinská společnost, a že ji vyzvali – právě ji, Morrigan Crowovou! – aby do ní vstoupila. Že bude žít dost dlouho, aby na jaře mohla podstoupit ty záhadné zkoušky. Že ji i po Nejposlednějším dni věku čeká nějaká vzrušující budoucnost.

Samozřejmě že se podepsala na to prázdné místo dole. Dokonce vedle svého jména nakreslila malou černou

vránu, aby zakryla ošklivou kaňku inkoustu, která jí ukápla z pera.

Pak hodila smlouvu do ohně.

Ani na okamžik neuvěřila, že cokoliv z toho je skutečné. Ne doopravdy. Ne hluboko ve svém nitru.

Corvus konečně našel řeč. „Nesmysl!“

„Pozdrav Pánbůh,“ řekl Jupiter, který se znovu pokoušel dostat Morrigan z jídelny na chodbu. „Obávám se, že si opravdu musíme pospíšet, Morrigan. Kolik máš kufrů?“

„Jakých kufrů?“ opakovala po něm a připadala si přehlouplá a nechápavá.

„No nazdar,“ řekl. „Tak takhle ty máš sbaleno? To nic, až budeme tam, obstaráme ti kartáček na zuby. Předpokládám, že už ses se všemi rozloučila, ale ještě máme čas na rychlou obchůzku s líbáním a objímáním, než vyrazíme.“

Sám se přidržel onoho neobvyklého návrhu (dalšího, který u Crowových zazněl poprvé), spěšně obešel kolem stolu a každého z Crowových sevřel v náručí. Morrigan si nebyla jistá, zda se má smát nebo utéci, když se sehnul k jejímu otci a vtiskl mu vlhký, mlaskavý polibek na vyděšenou tvář.

„Tak už toho bylo právě dost!“ zasoptil Corvus a zvedl se ze židle. Stačilo, že v Nejposlednější den věku někdo přijel neohlášený do jejich rodového sídla, ale vytasit se s fyzickými projevy náklonnosti, to už bylo něco úplně jiného.

„Nejste ničí patron. Okamžitě opusťte můj dům, než zavolám městskou stráž.“

Jupiter se zasmál, jako kdyby ho ta pohružka pobavila. „Já něčí patron jsem, kancléři Crowe. Jsem patron tohohle loudavého, ale jinak roztomilého dítěte. Mohu vás ujistit, že je to všechno zákonné a poctivé. Podepsala smlouvu. Mám ji tady.“

Vytáhl pomačkaný, přeželelý a ošuntělý kus papíru, který Morrigan poznala. Jupiter ukázal na její podpis, včetně maličké černé vrány a náhodné šmouhy od inkoustu.

Jenže to bylo nemožné.

„Tomu nerozumím,“ zakroutila Morrigan hlavou. „Dívala jsem se, jak shořela na popel.“

„Jenže to je divinová smlouva.“ Ledabyly s ní zamával. „Jakmile ji podepíšeš, vytváří kopie totožné s originálem. To ovšem vysvětluje ty ožehnuté okraje.“

„Já jsem nic takového nepodepsal,“ prohlásil Corvus.

Jupiter pokrčil rameny. „Já jsem vás o to také nepožádal.“

„Jsem její otec! Ta smlouva vyžaduje můj podpis.“

„Po pravdě vyžaduje jen podpis dospělého opatrovníka, a –“

„Podle zákona o zneužívání diviny,“ prohlásila babička, která konečně našla řeč, „jsou divinové smlouvy nezákonné. Měli bychom vás dát zavřít.“

„Tak to si musíte pospíšet, mám už jen pár minut,“ řekl Jupiter znuděným hlasem. Podíval se na hodinky. „Morrigan, už opravdu musíme jet. Čas se nám krátí.“

„Já vím, že se mi čas krátí,“ řekla Morrigan. „Zmýlil jste se, pane Northi. Nemůžete být můj patron. Mám totiž dnes narozeniny.“

„No ovšem! Všechno nejlepší.“ Nepřítomně přecházel od okna k oknu a vyhlížel mezi záclonami. „Ale nebude ti vadit, když to oslavíme později, vid’? Už je docela pozdě a –“

„Ne, vy mi nerozumíte,“ přerušila ho. Na jazyku byla ta slova těžká a drsná jako kamení, ale vymáčkla je ze sebe. „Jsem na seznamu prokletých dětí a dnes je Nejposlednější den věku. O půlnoci umřu.“

„Na mou duši, ty jsi ale odmítavá Olinka.“

„Proto jsem tu smlouvu spálila. Je bezcenná. Je mi líto.“

Jupiter teď úzkostně vyhlížel z okna a čelo měl sraštěné. „Ty jsi ale tu smlouvu přece podepsala, než jsi ji spálila,“ řekl, i když se na ni přitom nepodíval. „A kdo říká, že dnes umřeš? Nemusíš umřít, jestli nechceš.“

Corvus uhodil pěstí do stolu. „Tak tohle nebudu poslouchat! Kdo myslíte, že jste, že si jen tak přijdete do mého domu a rozrušíte mou rodinu takovými nesmysly?“

„Už jsem vám řekl, kdo jsem.“ Jupiter mluvil trpělivě, jako s hloupým dítětem. „Jmenuji se Jupiter North.“

„A já jsem Corvus Crow, kancléř státu Velká Vlčina a přední člen Zimořské strany,“ řekl Corvus a vypjal prsa. Teď byl na koni on. „Žádám, abyste okamžitě odešel a nechal mě pokojně truchlit nad smrtí mé dcery.“